

LA MORT D'UN ESPLAISTA

† En Narcís Renart.

Tenia 14 anys, era rialler, festiu, mansoi, decidit, treballador; a voltes esdevenia entremaliat dins un caire d'ignoscència. No podia fer el seriós, no renyia mai amb ningú. Sempre era amatent en les comandes que se li feien i delirava fins tenir-les complides.

La seva fulla de serveis és curulla d'actes meritoris; en l'altra part, la part dels de mèrits, resta blanca, no hi ha res escrit. Imiteu-lo esplaistes.

Ja feia dies que no el vèiem; res sabíem de la seva malaltia, fins que tot d'un cop, de bon matí, les dones del seu carrer, molt atrafagades i amb gest esglaiador mantenien aquesta conversa, que vaig copsar en passar: «En Siset està molt malalt, en Siset es morirà, l'han extremaunciat depressa, depressa, ja no parla». I és certa, massa certa la nova. Pujó corprés l'escala, tot són plors, esglais i corregudes; entro corrents a la cambra, i en aquell rostre cadavèric hi endevino la figura d'aquell noi abans tan rialler i festiu, ara contret pel sofriment. Vol obrir els ulls en escoltar la meua veu, tot séguif reconeguda, i les parpelles no obeeixen; mou els seus llavis i esdevé abatut.

Un Crist col·locat a la paret l'ampara amb els seus braços estesos en la creu. L'últim número de la nostra revista, L'ESPIGA, reposa mig obert al costat del llit, doncs encara ahir el repasava obrint-lo i tancant-lo quan el fort maldecap l'atuïa. Per mi el cop fou punyent, per ell la visita profitosa, car en mig del sofriment bó i estranyent la meua mà, repetia mig delirant els dolçíssims noms de Jesús i Maria, per tal que volguéssin acullir-lo en aquella hora darrera, que ell mateix s'havia previst.

Companys esplaistes, la mort és per tots, és el nostre patrimoni, sols cal endevinar l'hora perquè no ens resulti paorosa. La mort d'un jove parla a l'ànima un llenguatge de misteri, és que la joventut és la vida que comença i la mort que tot ho acaba.

FORMENT.